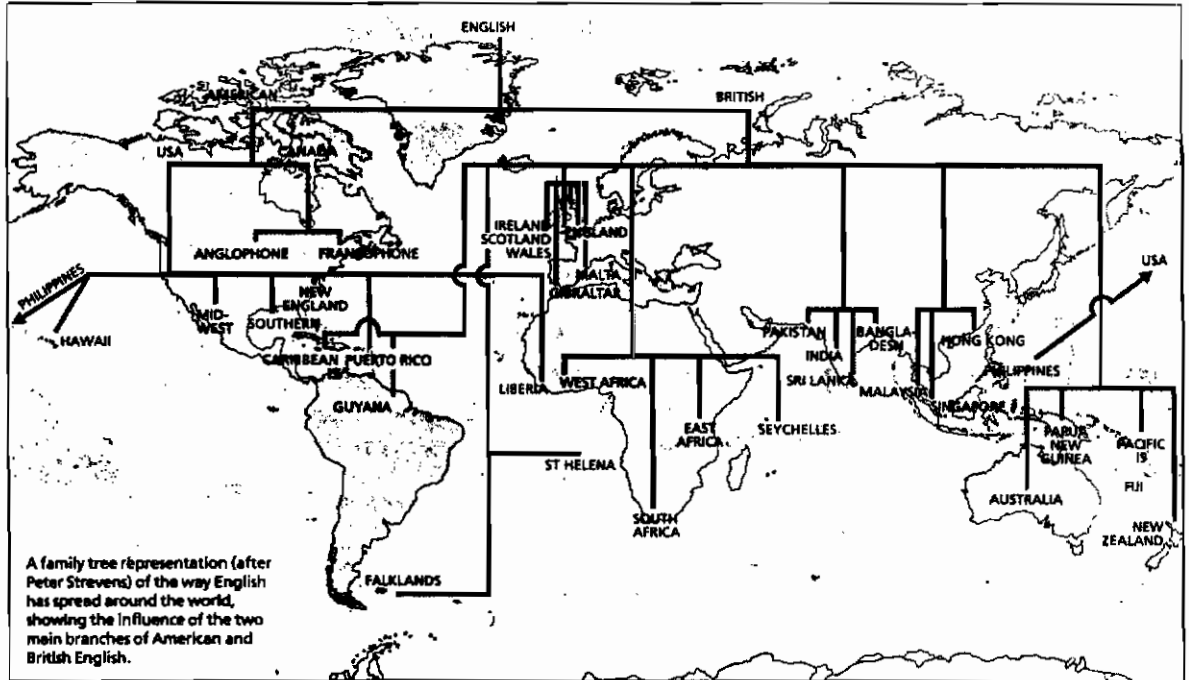

บทที่ 1
บทนำ
ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ลักษณะของภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบต่าง ๆ ในปัจจุบัน

แผนภูมิแสดงภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก¹

นอกจากการตั้งอาณานิคมของชาวอังกฤษในสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 17 รวมทั้งภาษาอังกฤษที่เรียกว่า *North American English* (ภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา) ยังมีภาษาอังกฤษที่ใช้กันใน เบอร์มูด้า (Bermuda) บาฮามาส (Bahamas) และ

¹David Crystal, *The Cambridge Encyclopedia of the English Language* (Cambridge University Press, 1996) p. 107

ในหมู่เกาะคาริเบียน (Caribbean) ภาษาอังกฤษในสกอตแลนด์ ในไอร์แลนด์เหนือ และในช่วงศตวรรษ 1700 ที่ภาษาอังกฤษได้เข้าไปมีบทบาทในไอร์แลนด์ได้ ตลอดจนในช่วงศตวรรษ 1800 ที่ภาษาอังกฤษเข้าไปมีบทบาทในแคว้นเวลส์ จนกระทั่งปัจจุบัน ปรากฏว่าภาษาอังกฤษได้เข้าแทนที่ภาษา Britanic Celtic ซึ่งได้แก่ ภาษาเวลส์¹ (Welsh) และแทนที่ภาษา Gaelic Celtic ซึ่งได้แก่ ภาษาสกอตและไอริช ปัจจุบันชาวอังกฤษจึงใช้ภาษาอังกฤษสำเนียง British English, Welsh English, Scottish English และ Irish English นอกเหนือจากการใช้ภาษาอังกฤษมาตรฐานที่เรียกว่า British English และในต้นศตวรรษที่ 19 ประเทศอังกฤษได้เข้าครอบครองอาณานิคมในออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แอฟริกาใต้ หมู่เกาะฟอล์กแลนด์ และหมู่เกาะอื่น ๆ ในภาคใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก

การตั้งอาณานิคมของชาวอังกฤษในส่วนต่าง ๆ ของโลก ทำให้ภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันไปตามอาณานิคมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Native tongue) และเป็นภาษาที่สอง (Second language) ภาษาอังกฤษบางชนิดอาจมีลักษณะใกล้เคียงกัน อาทิ ภาษาอังกฤษแบบ Scottish English และแบบ Northern Irish English หรือระหว่างภาษาอังกฤษแบบ North American English² กับภาษาอังกฤษแบบ Southern Irish English และระหว่างภาษาอังกฤษแบบ Australian English ก็จะมี ความคล้ายคลึงกับภาษาอังกฤษแบบ New Zealand English และระหว่าง South African English กับภาษาอังกฤษในหมู่เกาะ Falklands เป็นต้น

1. การออกเสียงสระและพยัญชนะแบบ RP

ความแตกต่างของภาษาอังกฤษหลายรูปแบบนี้ จะมีความแตกต่างในเรื่องของการออกเสียงสระมากกว่าเสียงพยัญชนะ โดยเฉพาะถ้าต้องเปรียบเทียบกับสำเนียงของ

¹ ปัจจุบันชาวเวลส์พูดภาษาเวลส์ประมาณ 20% อีก 80% ใช้ภาษาอังกฤษสำเนียง Welsh English

² ภาษาอังกฤษแบบ American English และ Canadian English

ชนชั้นสูงและผู้ดีชาวอังกฤษที่มีอยู่ประมาณ 3-5% ของพลเมืองอังกฤษที่เรียกว่า RP¹ สำเนียง RP นี้ จะมีการออกเสียงสระที่ยู้งยากและแตกต่างจากการออกเสียงแบบอเมริกัน โดยเฉพาะการออกเสียงสระประสม 2 เสียง (Diphthongs) และสระประสม 3 เสียง (Triphthongs)

ตัวอย่างการออกเสียงสระแบบ RP

/ɪ/	bid, very, mirror, wanted, horses, honest	/aʊ/	bout
/e/	bed, merry	/ɪə/	peer, idea
/æ/	bad, marry	/eə/	pair, Mary
/ɒ/	pot, long, cough, horrid	/ʊə/	poor
/ʌ/	putt, hurry	/ɔə/	pore
/ʊ/	put	/ɔ:/	paw, port, talk, boring
/i:/	bee	/ɑ:/	bard, path, dance, half, banana, father, calm
/eɪ/	bay	/ɜ:/	bird, furry
/aɪ/	buy	/ə/	about, sofa, butter
/ɔɪ/	boy	/aɪə/	fire
/u:/	boot	/aʊə/	tower ²
/ou/	boat		

¹ RP = Received Pronunciation เป็นสำเนียงของชนชั้นสูงและผู้ดีชาวอังกฤษที่มีอยู่ทั่วไป ไม่ใช่คนที่อยู่ภาคหนึ่งภาคใดโดยเฉพาะ และสำเนียงชนิดนี้เป็นแม่แบบของการออกเสียงแบบ Standard British English เป็นสำเนียงที่ใช้ในสื่อมวลชน คือ สถานีวิทยุบีบีซีของอังกฤษ และในโรงเรียนกินนอนที่เรียกว่า *Public School* หรือในมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดของประเทศอังกฤษ เป็นต้น

² สระประสม 2 เสียง เช่น bay /beɪ/, pair /peə/

สระประสม 3 เสียง เช่น fire /faɪə/, tower /taʊə/

1.1 ในการเปล่งเสียงสระแบบ RP ความแตกต่างทางด้านอายุ จะทำให้การออกเสียงสระในคำต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน อาทิ พวกหนุ่มสาวซึ่งเรียกว่า Advanced RP พวกวัยกลางคนที่เรียกว่า General RP และพวกสูงอายุซึ่งเรียกว่า Conservative RP จะมีการออกเสียงสระในคำบางคำต่างกัน ดังนี้

	paw	pore	poor
พวกสูงอายุ RP	/ɔ:/	/ɔə/	/uə/
พวกวัยกลางคน RP	/ɔ:/	/ɔ:/	/uə/
พวกวัยรุ่น RP	/ɔ:/	/ɔ:/	/ɔ:/

การเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเจนนก็คือ พวกวัยรุ่นจะออกเสียงสระเดี่ยวแทนสระประสมในคำบางคำของพวกวัยกลางคน และพวกสูงอายุในกลุ่ม RP ด้วยกัน ลักษณะเช่นเดียวกันนี้จะเกิดในคำ tire, town ซึ่งพวกวัยกลางคนและพวกสูงอายุจะออกเสียงสระ /aɪə/ และ /aʊə/ เป็นสระประสม 3 เสียง (triphthongs) ในขณะที่วัยรุ่น RP บางคนจะออกเสียงสระเดี่ยว /a/

1.2 ในสำเนียง RP คำที่สะกดด้วย “u” อาทิ suit, super, Susan, assume, lute, illusion เดิมจะออกเสียง /yu/ แต่ในปัจจุบันพวก RP ที่เป็นพวกวัยรุ่นและวัยกลางคนอาจไม่ออกเสียง /y/ หน้าเสียง /u/ ในคำบางคำ อาทิ เมื่อเสียง /y/ ตามหลังเสียง /s/ ในคำ suit จะออกเสียงเป็น /sut/, super, Susan จะออกเสียงเป็น /sʊpə/, /sʊsən/ แต่จะยังคงเสียง /y/ ไว้ในคำ assume และเมื่อตามหลังเสียง /l/ illusion /ɪlyʊʒən/

ชาวอังกฤษทางภาคใต้หรือภาคตะวันออกเฉียงใต้ (โดยเฉพาะชนชั้นกลาง) จะมีการออกเสียงคล้าย RP แต่ลักษณะที่แตกต่างจาก RP จะมีดังต่อไปนี้

1.3 ชาวใต้ที่ออกเสียงคล้าย RP จะออกเสียง /i/ ในคำที่สะกดด้วย “y” ในตำแหน่งท้ายคำและหน้า “y” เป็นเสียงพยัญชนะ อาทิ city, greedy, ugly, stormy แต่สำเนียง RP จะออกเสียงสั้นเป็น /ɪ/ (ชาวอังกฤษทางภาคใต้เหล่านี้จะออกเสียงเป็น /i/ ในคำ stormy เหมือนชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และแอฟริกัน)

1.4 สำเนียง RP จะออกเสียงสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนักเป็นเสียง /ɪ/ อาทิ wánted, chúrches, cáreless (AE ออกเสียง /ə/) แต่ชาวอังกฤษทางภาคใต้ที่มี

สำเนียงคล้าย RP จะออกเสียงทั้ง /ɪ/ และ /ə/ แล้วแต่ว่าเป็นคำอะไร เช่น จะออกเสียง /ɪ/ ในคำ honest, village แต่จะออกเสียง /ə/ ในพยางค์ที่เติมปัจจัยแสดงอดีตกาล แสดงพหูพจน์ของคำนามและแสดงประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 ของคำกริยา wanted, horses และ wishes

1.5 ชาวอังกฤษทางภาคเหนือที่มีสำเนียงคล้าย RP จะออกเสียงต่างจาก RP และชาวอังกฤษทางภาคใต้ เมื่อ “a” ตามด้วยเสียงเสียดสี (fricative) หรือ “a” ตามด้วยพยัญชนะเสียงนาสิกพร้อมกับพยัญชนะอื่นอีกเสียงหนึ่ง อาทิ เสียงสระในคำ fast, class, bath, laugh หรือ branch, plant, demand, example ชาวอังกฤษทางภาคเหนือที่ออกเสียงคล้าย RP จะออกเสียง “a” เป็น /æ/ เหมือนชาวอเมริกัน ในขณะที่ RP และพวกออกเสียงคล้าย RP ทางภาคใต้จะออกเสียง /ɑ/

1.6 RP และพวกออกเสียงคล้าย RP ทางภาคใต้ จะออกเสียงคำที่สะกดด้วย “u” ในคำ putt, buck, duck, nun ด้วยเสียง /ʌ/ ในขณะที่ชาวอังกฤษที่ออกเสียงคล้าย RP ทางภาคเหนือจะออกเป็นเสียง /u/

1.7 การออกเสียงพยัญชนะ /l/ ของสำเนียง RP (รวมทั้งออสเตรเลียและนิวซีแลนด์) จะออกเสียง /l/ ในตำแหน่งหน้าสระเป็น clear /l/ และ /l/ ในตำแหน่งหลังสระเป็น dark /l/*¹ อาทิ light, long, limb จะออกเสียง /l/ แต่จะออกเสียง [L] ในคำ bill, fill, pull และ full เป็นต้น ในสหรัฐอเมริกา สก๊อตแลนด์ และไอร์แลนด์ จะไม่มี ความแตกต่างระหว่าง clear /l/ และ dark /l/

1.8 การออกเสียงแบบ RP จะไม่ออกเสียง /hw/ ในคำที่สะกด “wh” อาทิ whale, wheel, when แต่จะออกเสียง /w/ เท่านั้น ยกเว้น พวกสูงอายุ RP บางคนนี้อาจออกเสียง /hw/ ในคำบางคำได้ (พวกสูงอายุเหล่านี้ต้องการอนุรักษ์เสียง /h/ หน้า /w/ ซึ่งเป็นลักษณะของภาษาอังกฤษโบราณ)

1.9 การออกเสียง glottal stop [ʔ] ในการออกเสียงแบบ RP และตลอดทั่วทั้งเกาะอังกฤษ เสียง /ʔ/ จะแทนเสียง /t/ ในตำแหน่งต่าง ๆ ยกเว้น ในตำแหน่งที่ลงเสียงเน้น

*¹ clear /l/ จะใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก แล้วปล่อยให้ลมไหลตาม 2 ข้างลิ้น ลักษณะของลิ้น เหมือนกับการเปล่งเสียง /t/, /d/, /n/ แต่ dark /l/ ลักษณะกลางลิ้นจะเป็นแอ่งในขณะที่ยกลิ้นส่วนหลังขึ้น ในระดับสูง

หนัก อาทิ between จะออกเสียง /t/ สำเนียง RP จะเกิดเสียง [ʔ] ใน 2 ตำแหน่ง คือ แทนเสียง /t/ เมื่อ /t/ เป็นเสียงท้ายสุดของคำหรือพยางค์ และมีคำหรือพยางค์ต่อมาขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะ อาทิ fit them จะออกเสียงเป็น [fɪʔðəm] batman จะออกเสียง [bæʔmən] หรือสำเนียง RP จะออกเสียง [ʔ] หน้าเสียงพยัญชนะบางเสียง เช่น หน้าเสียง affricate /tʃ/ ในคำ church [tʃɜːtʃ] หน้าเสียง stop ในคำ box [bɒʔks] และ simply [sɪmʔplɪ]

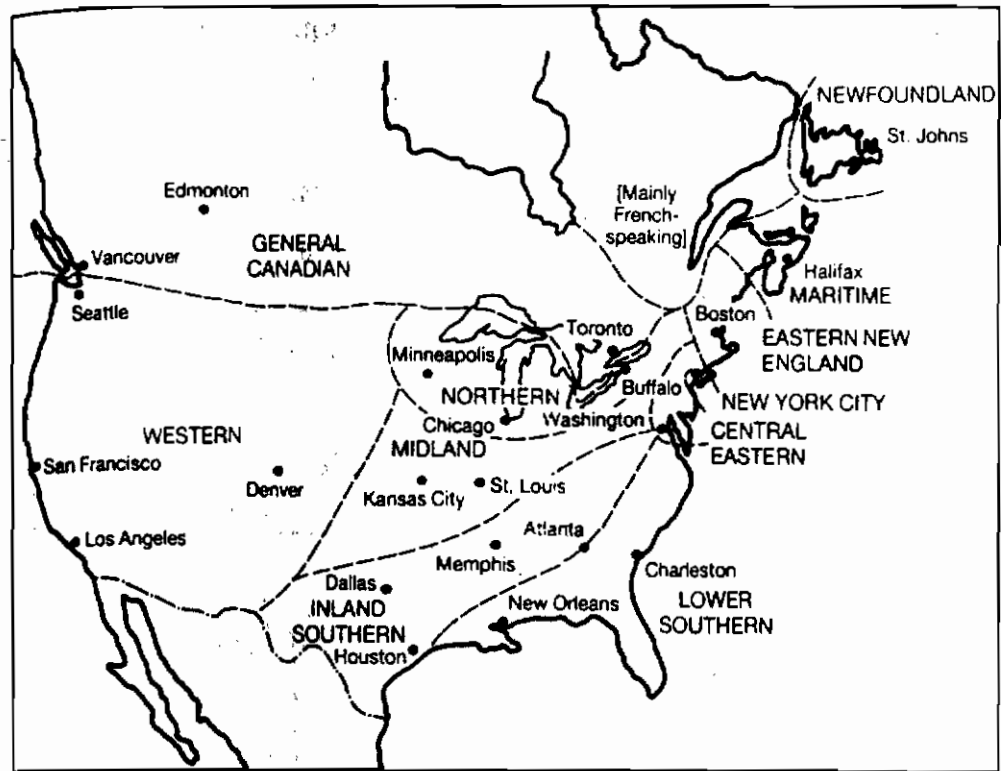
1.10 สำเนียง RP จะไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ (non-rhotic) แต่จะออกเมื่อเป็น linking (เสียง /r/ เป็นเสียงท้ายสุดตามหลังสระ และมีคำถัดไปขึ้นต้นด้วยเสียงสระ อาทิ จะออกเสียง far /fɑː/ และ farm /fɑːm/ แต่จะออกเสียง /r/ ในวลี far away (แต่ไม่ออกเสียง /r/ ในคำ far behind) การไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ จะเกิดขึ้นในสำเนียง RP และภาษาถิ่นในประเทศอังกฤษตลอดภาคใต้และภาคเหนือส่วนใหญ่ ยกเว้น ภาคเหนือบางแห่ง เช่น ชาวอังกฤษในเมืองแลงคาเชียร์ (Lancashire) และบริเวณเมืองต่าง ๆ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศอังกฤษจะออกเสียง /r/ หลังสระ (rhotic)

นอกจาก linking /r/ แล้ว ชาวอังกฤษที่อยู่บริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ อาทิ บริเวณแคว้นอีสแองเกลีย (East Anglia) ชาวนอริช (Norwich) นิยมออกเสียง intrusive /r/ (คำแรกลงท้ายด้วยเสียงสระ และมีคำถัดไปขึ้นต้นด้วยเสียงสระ จะมีการแทรกเสียง /r/ (ระหว่างสระ) อาทิ draw up จะออกเสียง /drɔːrʌp/, idea and จะออกเสียง /aɪdɪərænd/ เสียง /r/ ที่แทรกระหว่างเสียงสระ โดยไม่มี “r” เรียกว่า intrusive /r/ สำเนียง RP อาจเกิด intrusive /r/ ได้บ้างแต่น้อยมาก ส่วนใหญ่จะเกิดกับพวกวัยรุ่นเท่านั้น

2. การออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English Pronunciation)

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือที่เรียกกันว่า General American เป็นภาษาอังกฤษที่คนส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกา มีระบบการออกเสียงสระและพยัญชนะที่เรียกว่า “สำเนียงอเมริกัน” ซึ่งเป็นชาวอเมริกันที่อาศัยอยู่บริเวณภาคเหนือส่วนใหญ่ ภาคกลาง

และภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ไม่ใช่ชาวอเมริกันที่อยู่ทาง ตะวันออกของมลรัฐต่าง ๆ ในนิวอิงแลนด์¹ นิวยอร์กซิตี และพวกที่อาศัยอยู่ในรัฐทาง ภาคใต้

ภาพแสดงอาณาเขตของภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกาที่เรียกว่า ภาษาอเมริกัน (General American)²

¹ บริเวณที่เรียกว่า นิวอิงแลนด์ (New England) ได้แก่ มลรัฐ 6 รัฐ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา คือ รัฐเมน (Maine) เวอร์มอนท์ (Vermont) นิวแฮมเชียร์ (New Hampshire) แมสซาชูเซต (Massachusetts) คอนเนคติกัต (Connecticut) และไรต์ไอร์แลนด์ (Rhode Island) บริเวณที่เรียกว่า General American คือ Western, Northern, Midland และ Central Eastern

บริเวณที่เรียกว่า General American คือ Western, Northern, Midland และ Central Eastern

² Peter Trudgill and Jean Hannah, *International English: A Guide to the varieties of Standard English*, 3rd ed. (London: Edward Arnold) p.43.

ลักษณะการออกเสียงของ American English เมื่อเปรียบเทียบกับสำเนียง RP มี ดังนี้

2.1 เสียงสระในพยางค์ท้ายของคำ very, happy, seedy, ugly และ greedy ชาวอเมริกันส่วนใหญ่จะออกเสียงยาว /i/ เหมือนชาวอังกฤษทางภาคใต้ (สำเนียง RP และชาวอังกฤษทางภาคเหนือออกเสียงสั้น /ɪ/)¹

2.2 เสียงสระในคำ got, not, pot, stop, clock และ top ชาวอเมริกันส่วนใหญ่จะออกเสียง /a/ สำเนียง RP จะออกเสียง /ɒ/ ยกเว้น ถ้าเป็นคำยืม (loan words) สำเนียงอเมริกันก็จะไม่ออกเสียง /a/ แต่จะเลียนเสียงตามภาษาเดิม อาทิ Carlos จะออกเสียง /kárlos/ หรืออาจออก /kárlos/ ได้ และ Bogota /bógota/ เป็นต้น

2.3 เสียงสระของคำที่สะกดด้วย "a" อาทิ class, glass, bath, path, dance และ grant ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะออกเสียง /æ/ ลักษณะแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับคำที่สะกดด้วย "a" ทุกคำ อาทิ plastic กับ banana สำเนียงอเมริกันจะออกเสียง /æ/ ทั้ง 2 คำ ในขณะที่สำเนียง RP จะออกเสียง /æ/ ในคำ plastic แต่จะออกเสียง /a/ ในคำ banana

โดยสรุปชาวอเมริกันส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ออกเสียง /æ/ ในคำที่สะกดด้วย "a" ตามด้วยเสียงเสียดสี (fricative) หรือ "a" ตามด้วยเสียงนาสิก + เสียงพยัญชนะ เช่น ในคำ pass และ dance ทุกคำ เพราะถ้าคำศัพท์ดังกล่าวเป็นคำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศ ชาวอเมริกันก็อาจออกเสียงเป็น /a/ ได้ และในทางกลับกัน สำเนียง RP อาจออกเสียงเป็น /æ/ ในคำลักษณะนี้ได้ อาทิ Milan และ Datsun ชาวอเมริกันจะออกเสียงว่า /məlán/ (หรือ /məlæn/ และ /dátson/ แต่ RP จะออกเสียง Milan เป็น /mɪlæn/ ได้

ชาวอเมริกันจะออกเสียง /a/ ในคำ calm, bomb และ father แต่ RP จะออกเสียง /a/, /ɒ/, /ɑ/ ตามลำดับ และสำเนียงอเมริกันจะออกเสียง cot, caught ด้วยเสียง /a/, /ɒ/ ตามลำดับ ในขณะที่สำเนียงอังกฤษ (หรือ RP) จะออกเสียง /ɒ/ ทั้ง 2 คำ ยกเว้น คำที่สะกดด้วย "o" ในong และ log ที่สำเนียงอเมริกันจะออกเสียง /ɒ/

¹ ภาษาอังกฤษมาตรฐานออกเสียงได้ทั้ง /ɪ/ และ /i/

เหมือนกับ RP อาทิ log, fog และ song, long, dog¹ เป็นต้น (log และ fog อาจออกเสียง /a/ ได้)

อย่างไรก็ตาม การออกเสียง /a/ ของชาวอเมริกันในคำ cod, card ถึงแม้จะออกเสียงสระเหมือนกัน ก็มีความแตกต่างกันอยู่บ้าง เพราะการออกเสียงในคำ card จะปรากฏเสียงพยัญชนะ /r/ ในตำแหน่งหลังสระด้วย ทำให้เกิดความแตกต่างในการออกเสียง /a/ ในคำ cod และเสียง /ar/ ในคำ card

สรุป การออกเสียง /æ/ หรือ /a/ ในคำที่สะกดด้วย “a” ของชาวอเมริกัน

ถ้า “a” ตามด้วยเสียงเสียดสี (/θ/, /f/, /s/) หรือตามด้วยเสียงนาสิก /m/, /n/ รวมกับเสียงพยัญชนะอื่นอีก เช่น /nt/, /ns/, /nč/, /nd/ และ /mp/ ชาวอเมริกัน (และชาวอังกฤษทางภาคเหนือ รวมทั้งชาวออสเตรเลียบางแห่ง) จะออกเสียง /æ/ ในขณะที่ชาวอังกฤษที่มีสำเนียง RP และชาวอังกฤษทางภาคใต้จะออกเสียง /a/ ในคำ path, laugh, grass, plant, dance, branch และ sample เป็นต้น ส่วนคำ half, banana และ can't ที่ชาวอังกฤษทั้งภาคเหนือ ภาคใต้ และผู้ใช้สำเนียง RP จะออกเสียง /a/ ทั้งหมด ชาวอเมริกันจะออกเสียง /æ/ ในคำเหล่านี้

2.4 การออกเสียงสระในพยางค์หน้าพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง /r/ ของ General American จะมีการออกเสียงในคำต่าง ๆ ดังนี้

ออกเสียง /ɪ/ ในคำ spirit และ mirror

ออกเสียง /e/ ในคำ cherry, merry, error และ herald

ออกเสียง /a/ ในคำ tomorrow, sorrow

ออกเสียง /ɔ/ ในคำ forest, orange และ border²

ออกเสียง /æ/ ในคำ married, narrow และ barrel

¹ สังเกต “o” ที่ตามด้วยเสียง /ŋ/ และคำ dog ไม่นิยมออกเสียง /a/

² ในบางภาษาถิ่นของสหรัฐอเมริกาจะออกเสียง /a/ ได้ อาทิ บริเวณชายฝั่งมลรัฐต่าง ๆ ของนิวอิงแลนด์และนิวเจอร์ซีย์

เสียง /æ/ ในคำเหล่านี้ อาจมีการออกเสียงเป็น /e/ ได้ในบางภาษาถิ่น อาทิ ในนิวอิงแลนด์ทางตะวันตก ในเมืองนิวยอร์กตอนเหนือ ภาคเหนือ และตะวันตก ทำให้เกิดการพ้องเสียง (Homophone) กับคำอื่นได้ อาทิ marry-merry, Harold-herald เป็นต้น

2.5 ชาวอเมริกันจะออกเสียงพยัญชนะ /r/ ในตำแหน่งหลังสระ ในขณะที่สำเนียง RP และชาวอังกฤษทั้งภาคเหนือและภาคใต้จะไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ (ยกเว้นภาคเหนือบางแห่ง อาทิ ชาวอังกฤษในเมือง Liverpool จะออกเสียง /r/ หลังสระด้วย) แต่จะออกเสียง /ɔ/ แทน อาทิ dear, dare, tour สำเนียงอเมริกันจะออกเสียง /dɪr/, /dɛr/ และ /tʊr/ แต่สำเนียง RP จะออกเสียงเป็นสระประสม /diə/, /deə/ และ /tuə/ ตามลำดับ ส่วนคำ bird, first สำเนียงอเมริกันจะออกเสียง /bɜrd/ และ /fɜrst/ แต่ RP จะออกเสียงยาวเป็น [bɜ:d] และ [fɜ:t]

2.6 สำเนียง RP จะออกเสียง glottal stop¹ หลายตำแหน่ง อาทิ ในตำแหน่งหน้าสุดของคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ เช่น ant, eleven, elephant สำเนียง RP จะออกเสียง /ɪænt/, /ɪlɪvən/ และ /ɪələfənt/ หรือเกิดหน้าเสียงกึ่งหยุดกึ่งกึ่งเสียดแทรก (affricate) /t̪/ ในคำ watch RP จะออกเสียง /wɒt̪t̪/ หรือแทนเสียง /t/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์หน้าเสียงพยัญชนะอื่น หรือเสียง /t/ ในตำแหน่งกลางระหว่างสระ อาทิ that man และ better สำเนียง RP จะออกเสียงเป็น /ðæt̪mæn/ และ /bɛt̪t̪ə/ เสียง glottal stop แบบนี้จะไม่เกิดในสำเนียงอเมริกัน แต่จะใช้เสียง [ɾ] หรือ unreleased /t/ แทน ในตำแหน่งหน้าเสียงพยัญชนะอื่น เช่น that girl [ðæt̪ɾgɜrl] เป็นต้น

2.7 การออกเสียง /t/ ในตำแหน่งกลางระหว่างสระ ชาวอเมริกันจะออกเสียงเป็น voiced /t/ หรือ vocalic flap [d] และทำให้เสียง /d/ ในตำแหน่งกลางระหว่างสระของภาษาถิ่นบางแห่งออกเสียงเป็น flap [d] ไปด้วย เช่น ladder และ latter จะออกเสียงเป็น [d] เหมือนกัน การออกเสียง flapped [d] แทน /t/ ของชาวอเมริกัน เรียกว่า

¹ เสียง glottal stop /ʔ/ เป็นเสียงพยัญชนะหยุดกึ่งที่มีฐานที่เกิดที่ช่องว่างระหว่างเส้นเสียงที่เรียกว่าช่อง glottis เสียง /ʔ/ จะเกิดจากการกักลมไว้ที่ช่อง glottis และจะใช้เส้นเสียงนี้แทนเสียง /t/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ เมื่อมีเสียงพยัญชนะอื่นตามมา หรือในตำแหน่งแทนเสียง /t/ ระหว่างสระ เช่น that man, bottle หรือเกิดหน้าเสียงสระเมื่อเสียงสระเป็นเสียงแรกของคำ เช่น ant /ɪænt/

เป็น typical American accent นอกจากการพูดที่ต้องเป็นพิธีการจริง ๆ เท่านั้น และจะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดระวังคำพูด เสียงที่พูดจริงจะออกเสียง /t/ ไม่ใช่ flapped [d] ส่วนคำที่มี...nty อาทิ plenty, twenty, “-nt-“ อาจจะออกเสียง [n] หรือ [nd]

3. การออกเสียงแบบ Canadian English เปรียบเทียบกับ American English

การออกเสียงภาษาอังกฤษของชาวแคนาดาที่เรียกว่า Canadian English จะมีความคล้ายคลึงกับ American English ซึ่งจะรวมเรียกว่าเป็นการออกเสียงแบบ North American ดังนี้

3.1 พยางค์ที่ออกเสียงสระ /ɪ/ หรือ /i/ แล้วตามด้วยเสียงพยัญชนะ /r/ จะออกเสียงเหมือนกันทั้งแบบอเมริกันและแคนาดา คือ ออกเสียงความยาวกลาง ๆ ระหว่าง /ɪ/ และ /i/ อาทิ peer, near และ irritate หรือ mirror และ nearer เสียง /r/ ที่ตามเสียงสระจะทำให้สระออกเสียงยาวขึ้น

3.2 เสียง /e/, /ɛ/ และ /æ/ เช่น ในคำ Mary, merry และ marry จะออกเสียง /ɛ/ เหมือนกันทั้ง 3 คำก็ได้ หรือบางภาษาถิ่นจะออกเสียง /æ/ ในคำ Mary และ marry

3.3 ในบางภาษาถิ่นจะออกเสียง /ʌ/ ในพยางค์ที่ลงเสียงเน้นหนัก และจะออกเสียง /ə/ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก เช่น butter /bʌtər/ แต่ถ้า /ʌ/ ตามด้วยเสียง /r/ จะออกเสียงเป็น /ər/ หรือ [ər] อาทิ bird, furry และ hurry เป็นต้น

3.4 ชาวอเมริกันทางฝั่งตะวันออกริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก จะออกเสียง /ɑ/ ในคำ horrible, forest, correspond แต่ชาวอเมริกันที่เรียกว่า General American จะออกเสียง /ɔ/ ในคำเหล่านี้เหมือนกันกับชาวแคนาดา แต่จะออกเสียงต่างกันในคำ borrow, tomorrow, sorry นั่นก็คือ ชาวอเมริกันส่วนใหญ่จะออกเสียง /ɑ/ แต่ชาวแคนาดาจะออกเสียง /ɔ/

3.5 สำเนียง RP จะออกเสียง /ju/ เมื่อตามหลังเสียง /t/, /d/, /n/ อาทิ tune, student, duke, due, new, nude ชาวแคนาดาก็จะออกเสียง /ju/ ในคำเหล่านี้

นี้ด้วย แต่ General American จะไม่ออกเสียง /y/ เลย จะออกเสียง /u/ เท่านั้น อาทิ duke จะออกเสียง /duk/ ในขณะที่สำเนียง RP และชาวแคนาเดียนออกเสียง /dyuk/

4. ลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะของ Australian English

การออกเสียงสระและพยัญชนะของภาษาอังกฤษสำเนียง Australian English, New Zealand English และ South African English จะมีลักษณะของการออกเสียงที่คล้ายคลึงกันโดยส่วนใหญ่ และจะคล้ายกับการออกเสียงแบบอังกฤษมากกว่าแบบอเมริกัน และการออกเสียงทั้ง 3 แบบนี้ การออกเสียงแบบ Australian English ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษที่พูดกันในออสเตรเลียตั้งแต่ ค.ศ. 1788 จะมีลักษณะการออกเสียงสระที่แตกต่างไปจากภาษาอังกฤษแบบอังกฤษมากกว่า New Zealand English และ South African English

ลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะของภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลียเปรียบเทียบกับ RP มีดังนี้

4.1 ออกเสียง /i/ ในพยางค์ท้ายของคำ city, very, many, ugly และ seedy ซึ่งจะแตกต่างจากสำเนียง RP ที่ออกเสียง /ɪ/

4.2 จะออกเสียง /a/ เหมือนสำเนียง RP เมื่อ "a" ตามด้วยเสียงพยัญชนะเสียดสีหรือเสียดแทรก อาทิ grass, pass, path, bath และ laugh แต่ถ้า "a" ตามด้วยเสียงนาสิกพร้อมกับพยัญชนะอื่นอีกเสียงหนึ่ง จะออกเสียง /æ/ คล้ายสำเนียงอเมริกัน อาทิ dance, glance, romance และ grant (แต่ชาวออสเตรเลียบางกลุ่มอาจออกเสียง /a/ บ้าง)

4.3 เสียงสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก (unstressed syllables) จะออกเสียงสระคล้ายสำเนียงอเมริกัน /ə/ อาทิ การเติมปัจจัย -es ท้ายคำนามแสดงพหูพจน์ หรือท้ายคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 horses, churches, judges, washes, wishes หรือปัจจัย -ed ท้ายคำกริยาที่แสดงอดีตกาลในคำ wanted, added, invented หรือในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนักในชนิดของคำอื่น ๆ อาทิ naked, David, shortage, careless, between, gravity (เสียงสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนักเหล่านี้จะออกเป็นเสียง /ɪ/ ในการออกเสียงแบบ RP)

4.4 เสียงสระ /e/ หรือ /eɪ/ ในสำเนียง RP จะออกเสียงเป็นสระประสม /aɪ/ อาทิ same จะออกเสียง /saɪm/ good day จะออกเสียง /gədaɪ/

4.5 เสียง /a/ ซึ่งเป็นเสียงแรกของสระประสม /aɪ/ ในคำ my, strike จะออกเสียงเป็นเสียงสระหลัง จึงออกเสียงเป็น /ɔɪ/ ชาวออสเตรเลียจะออกเสียง my, mine, strike เป็น /mɔɪ/, /nɔɪ/, /straɪk/ ตามลำดับ

4.6 เสียงสระประสมเสียงแรกของ RP /aʊ/ จะเปลี่ยน /a/ เป็น /æ/ ชาวออสเตรเลียจะออกเสียง /aʊ/ เป็น /æʊ/ เหมือนชาวอเมริกันทางภาคใต้ จึงออกเสียง now, cow เป็น /næʊ/, /kæʊ/ ตามลำดับ

4.7 การออกเสียงพยัญชนะ /r/ ในตำแหน่งหลังสระ การออกเสียงภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลียจะไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ เหมือนภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ อาทิ ไม่ออกเสียง /r/ ในคำ bar, barn, first, bird แต่จะออกเสียงเมื่อเป็น linking /r/ เช่น far away, bar and restaurant และเมื่อเป็น intrusive /r/ เช่น draw up /drɔrəp/ India and China /ɪndɪərəntʃaɪnə/¹ เป็นต้น

4.8 จะออกเสียงพยัญชนะ glottal stop /ʔ/ เหมือนสำเนียง RP คือ ออกเสียง /ʔ/ แทนเสียง /t/ อาทิ fit them จะออกเสียง /fɪʔðəm/ แต่จะไม่เกิดในตำแหน่งอื่น ๆ เหมือน RP เช่น ไม่เกิดหน้าเสียงพยัญชนะ /ç/ ในคำ watch และไม่เกิดหน้าเสียงควบกล้ำบางเสียง เช่น /ks/ ในคำ box เป็นต้น

4.9 เสียง /t/ ในตำแหน่งกลางระหว่างสระจะออกเสียงเป็น voiced flap /ɾ/ เหมือนสำเนียงอเมริกันในคำ better, Betty และ city

4.10 การออกเสียง /u/ หรือ /yʊ/ ในตำแหน่งกลางคำของคำ assume จะออกเสียงได้หลายแบบ อาทิ /əʃʊm/ (ออกเสียงแบบมาตรฐาน) หรือ /əsyum/ และบางครั้งออกเสียง /əʃnəm/² ในทำนองเดียวกัน คำ presume นอกจากออกเสียงแบบ

¹ Linking /r/ คือ การออกเสียง /r/ เมื่อ /r/ อยู่ในตำแหน่งท้ายคำ และมีคำถัดไปขึ้นต้นด้วยเสียงสระ เช่น far away

Intrusive /r/ คือ การออกเสียง /r/ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีรูป r เป็นตัวสะกด เมื่อคำลงท้ายด้วยเสียงสระและมีคำถัดไปขึ้นต้นด้วยเสียงสระ จะมีการออกเสียง /r/ แทรกระหว่างสระทั้ง 2 เสียง เช่น by a bike จะออกเสียงเป็น /bɪərəbaɪk/ เป็นต้น

² การออกเสียง assume เป็น /əʃnəm/ เพราะเกิดการผสมกลมกลืนระหว่างพยัญชนะ 2 เสียง คือ /s/ + /y/ → /ʃ/ (assibilation)

มาตรฐานเป็น /prəzʊm/ แล้ว ยังออกเสียง /prəzyʊm/ หรือ /prəʒyʊm/ ได้อีกด้วย¹

การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /tyu.../ หรือ /dyu.../ ในตำแหน่งเสียงทาบหน้าอาจเกิดการผสมกลมกลืนของพยัญชนะ 2 เสียง /ty/ เป็นเสียง /tʃ/ และ /dy/ เป็นเสียง /j/ ได้ อาทิ คำ tune และ dew แทนที่จะออกเสียง /tyun/ และ /dyu/ แต่จะออกเสียงเป็น /tʃun/ และ /ju/ ได้

4.11 การออกเสียงสระท้ายคำในวันทั้ง 7 วัน คือ Monday → Sunday สำเนียงออสเตรเลียจะออกเสียงเป็น /e/ หรือ /ei/ (สำเนียง RP ออกเสียง /i/ โดยเฉพาะพวกวัยรุ่น)

5. ลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะของ New Zealand English

ระบบการออกเสียงสระ พยัญชนะ และการลงเสียงเน้นหนัก ตลอดจนทำนองเสียงต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์ จะมีความคล้ายคลึงกับการออกเสียงแบบออสเตรเลียมาก จนบางครั้งแยกไม่ออกว่าการออกเสียงแบบใดเป็นแบบออสเตรเลียหรือนิวซีแลนด์ โดยเฉพาะผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จะไม่สามารถบอกความแตกต่างของภาษาทั้งสองนี้ได้ อย่างไรก็ตาม ภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์ยังมีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลียในประเด็นสำคัญ ๆ ดังนี้

5.1 การออกเสียง /æ/ หรือ /a/ ในคำที่สะกดด้วย “a” ตามด้วยเสียงนาสิก และตามด้วยพยัญชนะอีก 1 เสียง ภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์จะออกเสียง /a/ มากกว่า /æ/ (สำเนียงออสเตรเลียจะออกเสียง /æ/ มากกว่า /a/ อาทิ dance, branch และ grant แต่ถ้า “a” ตามมาด้วยพยัญชนะเสียงเสียดสี ชาวนิวซีแลนด์จะออกเป็นเสียง /æ/ เช่น half, bath, graph และ telegraph เป็นต้น

5.2 ภาษาอังกฤษสำเนียงนิวซีแลนด์จะออกเสียง /ə/ มากกว่า /i/ ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงเน้นหนักและไม่ลงเสียงเน้นหนัก อาทิ Philip จะออกเสียง /fə'lip/ สำเนียงออสเตรเลียจะออกเสียง /fɪ'lip/ และสำเนียง RP จะออกเสียง /fɪ'lip/

¹ เหตุผลเดียวกับ assume แต่เป็นการผสมกลมกลืนระหว่าง /z/ + /y/ → /ʒ/

5.3 เสียง /o/ ที่ตามด้วยเสียง /l/ จะออกเสียงโดยยกกระดับลิ้นต่ำลง
เกือบถึงเสียง /v/ เช่น old, told, sold, bold, cold และ toll

5.4 สำเนียงนิวซีแลนด์จะไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ แต่จะ
ออกเสียง linking /r/ และ intrusive /r/ เหมือนสำเนียงออสเตรเลีย แต่ในบางภาษาถิ่น
ที่มีชาวสกอตอาศัยอยู่จะมีการออกเสียง /r/ หลังสระบ้าง

5.5 เสียงทาบหน้า /kw.../ ในคำ quarter สำเนียงนิวซีแลนด์จะออกเสียง
/k/ เป็น /kɔtə/

5.6 เสียงพยัญชนะท้ายสุดในคำ with จะออกเสียง /ə/ เป็น voiceless
มากกว่า /ð/ ซึ่งเป็นเสียง voiced

6. ลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะของ South African English

ประชากรในทวีปแอฟริกาใต้มีประมาณ 30 ล้านคน เดิมใช้ภาษาพูดหลาย
ภาษา อาทิ ภาษามันตู (Bantu)¹ ประมาณ 70% และใช้ภาษาแอฟริกันประมาณ 20%
และมีส่วนน้อยที่พูดภาษาอินเดียซึ่งมีภาษาฮินดี (Hindi) และแทมมิล (Tamil) ชาว
แอฟริกาใต้เริ่มใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในช่วงทศวรรษ 1820 โดยมีชาวแอฟริกาใต้ผิว
ขาวประมาณ 2 ล้านคน และผิวดำชาติต่าง ๆ 1 ล้านคน ที่ใช้ภาษาอังกฤษ (ยังมีพวกผสม
ชาติอื่นและพวกชาวอินเดียด้วย) โดยสรุปมีประชากรประมาณ 10% ใช้ภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาแม่² ซึ่งนอกจากในแอฟริกาใต้แล้ว ยังมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่อีกบ้าง
ในประเทศซิมบับเว แคมเบีย เค็นยา และนามิเบีย ภาษาอังกฤษในประเทศเหล่านี้จะมี
ลักษณะเหมือน South African English

ลักษณะการออกเสียงสระ พยัญชนะ การลงเสียงเน้นหนักและทำนองเสียง
ของภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้ จะมีความคล้ายคลึงกับสำเนียง RP มากที่สุด ส่วนที่มี
ความแตกต่างกันมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแอฟริกันที่มีต่อภาษาอังกฤษแบบ
แอฟริกาใต้ โดยเฉพาะชาวแอฟริกันที่พูดได้ 2 ภาษา หรือที่เรียกว่าเป็นพวก bilingual จะ
พูดได้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาแอฟริกัน อิทธิพลของภาษาแอฟริกันจะทำให้การออก

¹ ภาษามันตูมีหลายภาษาถิ่น อาทิ Zulu, Xhosa, Sotho, Tswana เป็นต้น

² ในทวีปออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ประชากรเกือบ 100% ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

เสียงภาษาอังกฤษผิดแปลกไปบ้าง แต่พอสรุปได้ว่า ระบบเสียงสระ พยัญชนะของภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้ จะคล้ายคลึงกับภาษาอังกฤษทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศอังกฤษ และวิธีการออกเสียงก็จะใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษสำเนียงนิวซีแลนด์มากที่สุดด้วย

ลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะของภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้ มีดังนี้

6.1 ออกเสียง /i/ ในพยางค์ท้ายของคำ very, many, city (RP ออกเสียง /ɪ/)

6.2 จะออกเสียง /ə/ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก อาทิ wanted, churches, village และ careless เหมือนกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ออสเตรเลีย และ นิวซีแลนด์ (RP ออกเสียง /ɪ/)

6.3 ในคำที่สะกด “a” ตามด้วยพยัญชนะเสียงนาสิก และตามด้วยพยัญชนะอีก 1 เสียง ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้จะออกเสียงเป็น /a/ เหมือนภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์ และ RP เช่น dance, grant (ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและ ออสเตรเลียออกเสียง /æ/)

6.4 ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้จะมีการออกเสียง /ɪ/, /ə/ ในคำที่สะกดด้วย “i” แตกต่างไปจากภาษาอังกฤษแบบอื่น ๆ อาทิ จะออกเสียงสระในคำ pin, bin เป็นเสียง /ə/ คือ /pən/, /bən/ แต่ถ้า “i” สะกดนำหน้าเสียงเสียดสี /ʃ/ ชาวแอฟริกาใต้จะออกเสียง /ɪ/ อาทิ fish, wish จะออกเสียง /fiʃ/, /wiʃ/ สำหรับชาวแอฟริกาใต้ที่พูด 2 ภาษา และได้รับอิทธิพลจากภาษาแอฟริกันจะออกเสียง /i/ ในคำ fish, wish คือ /fiʃ/, /wiʃ/

6.5 ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้ จะออกเสียงสระประสมเป็นสระเดี่ยวได้ อาทิ buy /baɪ/ จะออกเสียงเป็น /ba/ pair /peə/ จะออกเสียงเป็น /pə/ เป็นต้น

6.6 ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้มักจะออกเสียง voiceless aspirated stops [p', t', k'] เป็น voiceless unaspirated stoped [p, t, k] เพราะได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแอฟริกัน ดังนั้น เสียง /p/, /t/, /k/ ในตำแหน่งที่ต้องออกเสียงแบบมีกลุ่มลม (unaspirated) อาทิ ในตำแหน่งคำหน้าสุดของคำ ก็จะออกเสียงแบบไม่มีกลุ่มลม (unaspirated) ในการออกเสียงของภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้ อาทิ จะออกเสียง

พยัญชนะ /p/, /t/ ในคำ pin, tin เป็น [pən], [tən]

6.7 ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้จะออกเสียง /t/ ในตำแหน่งกลางระหว่างสระเป็น voiced flap เหมือนภาษาอังกฤษสำเนียงออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในบางภาษาถิ่น อาทิ better จะออกเสียง [bɛd̥tə]

6.8 ชาวแอฟริกาใต้ที่พูดภาษาอังกฤษบางกลุ่มจะไม่ออกเสียง /l/ หลังสระเป็น dark /l/ เช่น ในคำ hill, bill จะออกเสียง /l/ เป็น clear /l/

6.9 เสียง /r/ จะออกเสียงเป็น flap /r/ ^{*1} ซึ่งจะแตกต่างจาก tap /r/ ของ RP และภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ และจะไม่ออกเสียง /r/ หลังสระ ไม่ออก intrusive /r/ และไม่ออก linking /r/ (ชาวแอฟริกันมักออกเสียง /r/ เป็น trilled /r/ บ่อย ๆ)

6.10 เสียงพยัญชนะต้นของคำ tune, dune จะออกเสียงคล้ายภาษาอังกฤษสำเนียงออสเตรเลีย คือ /t̪/ และ /d̪/ ตามลำดับ

7. ลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะของ Welsh English

ในปัจจุบันประชากรส่วนใหญ่ประมาณ 2.25 ล้านคน ในแคว้นเวลส์ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ประมาณ 5 แสนคน พูดได้สองภาษา คือ ภาษาเวลส์ (Welsh) กับภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ภาษาอังกฤษสำเนียงเวลส์จะมีความคล้ายคลึงกับภาษาอังกฤษแบบอังกฤษมาก โดยเฉพาะพวกที่มีการศึกษา แต่ถ้าเป็นชาวเวลส์ที่เป็นชนชั้นต่ำหรือเป็นพวกได้รับการศึกษาน้อย ภาษาพูดจะมีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษแบบ

^{*1} เสียง flap /r/ จะออกเสียงคล้ายกับ tap /r/ (tap /r/ เกิดขึ้นเมื่ออยู่ในตำแหน่งหน้าสระของ RP และเป็นเสียงโฆษะหรืออโฆษะก็ได้) เสียง flap /r/ เป็นประเภทยโฆษะ เกิดจากปลายลิ้นและปุ่มเหงือกอย่างรวดเร็ว ในการเปล่งเสียงจะม้วนลิ้นส่วนปลายไปด้านหลังเล็กน้อย แล้วปล่อยลิ้นกระทบกับปุ่มเหงือก เสียง flap /r/ จะออกเสียงในกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นพวก Indian ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จะเกิด flap /r/ ในคำ party, birdie (เสียง /r/ เป็นลักษณะคล้าย retroflex /r/ ซึ่งเป็นเสียง /r/ ที่เป็นเสียง /r/ ที่เกิดจากม้วนลิ้นขึ้นไป โดยริมฝีปากกลม จะเกิดในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และบริเวณภาคตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศอังกฤษในตำแหน่งหลังสระ เช่น bar, bird เป็นต้น

อังกฤษมาก เพราะภาษาอังกฤษสำเนียงเวลส์ได้รับอิทธิพลจากภาษาเวลส์ ซึ่งเป็นภาษาเคลติกเดิมนั่นเอง

ลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะของภาษาอังกฤษแบบเวลส์มีดังนี้

7.1 จะออกเสียง /æ/ ในคำที่สะกดด้วย a+ เสียงพยัญชนะที่เป็นเสียงเสียดสี หรือ a+ พยัญชนะเสียงนาสิก /m, n/ + เสียงพยัญชนะอื่น อาทิ last, past, dance และ grant เหมือนการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน แต่มีการออกเสียง /a/ อยู่บ้างในคำบางคำ และในกลุ่มคนบางกลุ่ม

7.2 คำที่สะกดด้วย a ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก นิยมออกเสียง /a/ มากกว่า /ə/ อาทิ above, sofa

7.3 ตัวสะกด "o" ในพยางค์ที่ไม่ได้รับเสียงเน้นหนัก จะออกเสียงเป็น /ɔ/ มากกว่า /ə/ อาทิ conclude, condemn

7.4 ไม่มีเสียง /ʌ/ เหมือนสำเนียง RP แต่จะออกเสียงเป็น /ɒ/ เหมือนการออกเสียงแบบอเมริกันในพยางค์ที่ได้รับเสียงเน้นหนัก อาทิ rubber, putt จะออกเสียง /rɒbər/, /pʌt/ ตามลำดับ

7.5 จะออกเสียง /ju/ ในคำ tune, music (สำเนียง RP จะออกเสียง /yu/)

7.6 จะออกเสียง /r/ แบบ flapped*¹ ชาวเวลส์ที่ได้รับการศึกษาจะไม่ออกเสียง /r/ หลังสระ แต่จะออกเสียง linking /r/ และ intrusive /r/

7.7 เสียง voiceless stops [p, t, k] ในตำแหน่งที่มีกลุ่มลม อาทิ ในตำแหน่งต้นคำ หรือตำแหน่งที่เป็นเสียงแรกของพยางค์ที่ลงเสียงเน้นหนัก ในคำ pear, appeal จะออกเสียงแบบมีกลุ่มลม (puff of air) อย่างมาก และในตำแหน่งท้ายสุดของคำ /p, t, k/ ก็จะมีกลุ่มลมอย่างเช่นกัน จะไม่มีการออกเสียง glottal stop /ʔ/ แทนเสียง /t/ ในตำแหน่งท้ายคำ อาทิ pit จะออกเสียง [pɪtɪd]

7.8 ออกเสียง /l/ แบบ clear [l] ทุกตำแหน่ง ไม่มี dark [ɫ]

*การเปล่งเสียง /r/ ในคำ very โดยการใช้ลิ้นส่วนปลายสุด (tip) ไปกระทบกับปุ่มเหงือกโดยเร็ว เสียง /r/ แบบ flapped จะต่างกับ tap /r/ ตรงที่เสียง flapped /r/ ปลายลิ้นจะกลับมาอยู่ที่เดิมโดยเร็ว และจะต่างกับ roll /r/ ที่เป็นเสียงลิ้นร่ว อาทิ เปล่งเสียง /r/ ในภาษาไทยหรือภาษาสเปน

7.9 จะออกเสียงพยัญชนะที่อยู่ตรงกลางระหว่างสระและอยู่หน้าเสียงสระที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก ด้วยเสียงพยัญชนะที่ยาวกว่าปกติ อาทิ butter, money จะออกเสียงเป็น [bʌt̩t̩ə], [mʌn̩ni:] ภาษาอังกฤษสำเนียงเวลช์ จะออกเสียงพยัญชนะและสระบางเสียงแตกต่างกันไปจากสำเนียง RP ซึ่งนับเป็นความแตกต่างในการออกเสียงเฉพาะคำศัพท์ อาทิ จะไม่ออกเสียง /g/ ในคำ language, longer โดยออกเสียงเป็น /læŋweɪ/ และ /lɔŋə/ ออกเสียงสระในคำ comb และ tooth เป็นเสียง /u/ คือ /kum/ และ /tuə/ RP /kom/, /tuə/ ตามลำดับ

โดยสรุป ภาษาอังกฤษที่มีบทบาทในโลกปัจจุบันในฐานะที่เป็นภาษาแม่ของคนหลายร้อยล้านคน จะมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ ภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอังกฤษ (Standard British English) และภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอเมริกัน (Standard American English) ในส่วนที่เป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน อาจจะใช้คำว่า North American English ถ้าจะรวมภาษาอังกฤษที่ใช้กันในประเทศแคนาดาด้วย แต่ Standard British English ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ในสหราชอาณาจักร ซึ่งรวมเวลช์ สกอตแลนด์ และไอร์แลนด์เหนือ รวมทั้งภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศแอฟริกาใต้บางส่วน จะมีลักษณะการออกเสียงที่ใช้เป็นตัวอย่างของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน คือ สำเนียงการออกเสียงแบบ RP (Received Pronunciation) ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษของพวกผู้ดีอังกฤษของราชวงศ์ของคนในราชสำนัก ภาษาอังกฤษในโรงเรียนกินนอน (public school) ภาษาอังกฤษที่ใช้สอนในมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด และภาษาอังกฤษของโฆษกวิทยุ BBC ฯลฯ ซึ่งมีผู้ใช้สำเนียง RP อยู่เพียง 3-5% ของพลเมืองอังกฤษ ส่วนภาษาอังกฤษสำเนียงเวลช์ สำเนียงสกอต สำเนียงไอริช รวมทั้งแอฟริกาใต้ก็เป็นสำเนียงที่ได้รับอิทธิพลเดิมจากภาษาของตนเอง ทำให้มีลักษณะการออกเสียงสระและพยัญชนะแตกต่างกันไปจากสำเนียง RP โดยทั่วไปอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก

ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอังกฤษและแบบอเมริกันในด้านการออกเสียงสระ พยัญชนะ และการลงเสียงเน้นหนักในคำและทำนองเสียงในประโยค

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (BE) และภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (AE) ถึงแม้จะเป็นภาษาอังกฤษด้วยกัน แต่จะมีความแตกต่างกันในด้านระบบไวยากรณ์ การเลือกการ

ใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และการออกเสียงสระและพยัญชนะในเฉพาะคำและระบบ ในตอนนี้จะเป็นตอนที่แสดงให้เห็นความแตกต่างในด้านการออกเสียงระหว่างภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอังกฤษ ซึ่งจะมีวิธีการออกเสียงโดยเลียนแบบวิธีการออกเสียงสระและพยัญชนะของสำเนียง RP หรือ Received Pronunciation และภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอเมริกัน (General American) ซึ่งเป็นภาษาของพวกมีการศึกษาที่ไม่ใช่แถบนิวอิงแลนด์ ทางตะวันออกหรือพวกริมฝั่งทะเลทางใต้ ส่วนใหญ่จะเป็นคนอเมริกันภาคกลาง ภาคกลาง ตะวันตก ภาคเหนือ และภาคตะวันตก

ความแตกต่างในด้านการออกเสียงสระและพยัญชนะของ BE และ AE จะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เฉพาะคำศัพท์ และเป็นระบบที่มีลักษณะเดียวกัน

ความแตกต่างในการออกเสียงสระ

1. ความแตกต่างด้านการออกเสียงที่เป็นระบบของเสียงสระ

1.1 เสียงสระที่ BE ออกเสียง low back lax /ɔ/ (ออกเสียงคล้ายเสียง “-าะ” หรือ “-อ” ในภาษาไทย) อาทิ got, not, stop, rock, nod AE จะออกเสียงเป็น /ɑ/ (BE จะออกเสียง /ɔ/ หรือ /ɔ:/) ถ้าเป็นเสียง low back tense rounded ในคำ law, bought, walk, sore เหมือนกับ AE) การออกเสียงตัวสะกด “o” เป็นเสียง /ɑ/ ไม่ได้เกิดขึ้นกับคำทุกคำ อาทิ dog และคำที่ “o” ตามด้วยเสียงนาสิก /ŋ/ อาทิ long, belong AE จะออกเสียง /ɔ/ เช่นเดียวกับ BE

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
adopt	/ədɒpt/	/ədɑpt/
blot	/blɒt/	/blɑt/
clock	/klɒk/	/klɑk/
cot	/kɒt/	/kɑt/
drop	/drɒp/	/drɑp/
fog	/fɒg/	/fɑg/
hot	/hɒt/	/hɑt/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
jogging	/ˈdʒɒɡɪŋ/	/ˈdʒɑːɡɪŋ/
lodging	/ˈlɒdʒɪŋ/	/ˈlɑːdʒɪŋ/
moral	/ˈmɔːrəl/	/ˈmɑːrəl/
pedagog (ue)	/ˈpɛd.əɡ.ɒɡ/	/ˈpɛd.əɡ.əɡ/
sorry	/sɔːri/	/sɑːri/

1.2 เสียงสระในคำที่สะกดด้วย “u, ue, eu และ ew” แต่เดิมนั้น BE และ AE จะออกเสียง /u/ โดยมีเสียงเลื่อน /y/ อยู่ข้างหน้าสระ คือ /yu/ อาทิ ในคำ beauty, future, due, new, student, Tuesday, suit, lunatic ในปัจจุบันชาวอเมริกันส่วนใหญ่จะไม่ออกเสียง /y/ เมื่อเสียง /y/ ตามหลังเสียง /t, d, n/ และเสียง /s/, /z/ บางคำ ในขณะที่ชาวอังกฤษจะออกเสียง /y/ ด้วยเสมอ ไม่ว่า /y/ จะตามหลังเสียงพยัญชนะใด

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
dew	/dyu/	/du/
due	/dyu/	/du/
duke	/dyuk/	/duk/
duty	/dyuti/	/duti/
new	/nyu/	/nu/
neutral	/nyutrel/	/nutrel/
neurosis	/nyurɔːsɪs/	/nurɔːsɪs/
nuclear	/nyukliə/	/nukliə/
Teutonic	/tyutɔːnɪk/	/tutɔːnɪk/
tuberculosis	/tyubəkjuːlɔːsɪs/	/tubəkjuːlɔːsɪs/
tube	/tyub/	/tub/
student	/styudent/	/student/
studio	/styudio/	/studɪo/
stew	/styu/	/stu/
steward	/styued/	/stued/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
pseudonym	/syʊdɒnɪm/	/sʊdɒnɪm/
suit	/syut/	/sut/
Zeus	/zyus/	/zus/

1.3 เสียงสระในคำที่สะกดด้วย “a” ตามด้วยพยัญชนะเสียงเสียดสี (fricative) หรือตามด้วยเสียงพยัญชนะนาสิก /m, n/ และพยัญชนะอื่นอีก 1 เสียง BE จะออกเสียงเป็น broad a คือ /ɑ/ และ AE จะออกเสียงเป็น flat a คือ /æ/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
calf	/kɑf/	/kæf/
draft	/draʔt/	/dræʔt/
half	/hɑf/	/hæf/
staff	/stɑf/	/stæf/
laugh	/lɑf/	/læf/
bath	/bɑe/	/bæe/
path	/pɑe/	/pæe/
grass	/grɑs/	/græs/
class	/klɑs/	/klæs/
ask	/ɑsk/	/æsk/
mask	/mɑsk/	/mæsk/
cast	/kɑst/	/kæst/
fast	/fɑst/	/fæst/
dance	/dɑns/	/dæns/
branch	/brɑnç/	/brænç/
answer	/ɑnsə/	/ænsə/
Example	/ɪgzɑmpəl/	/ɪgzæmpəl/

การออกเสียงตัวสะกด “a” ในตำแหน่งหน้าเสียงพยัญชนะต่าง ๆ ดังกล่าว เป็นเสียง /a/ ใน BE และ /æ/ ใน AE นี้ จะเป็นลักษณะของคำส่วนใหญ่ แต่ก็ยังมีคำอีก บางส่วนที่ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันจะออกเสียง /æ/ เหมือนกัน อาทิ daffodil, Catherine, maths, ass, crass, gasoline, hassle, lass, mass, pants, romance, mansion, band และ camp เป็นต้น

1.4 คำหลายพยางค์ที่ลงท้ายด้วย -ile BE จะออกเสียงพยางค์ -ile ด้วย เสียง สระประสม /aɪ/ ในขณะที่ AE จะออกเสียงเป็นเสียง schwa /ə/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
agile	/æjʌɪl/	/æjəl/
docile	/dɒsəɪl/	/dásəl/
fertile	/fɜːtəɪl/	/fɜrtəl/
futile	/fyúteɪl/	/fyútəl/
fragile	/fræjʌɪl/	/fræjəl/
hostile	/hɒstəɪl/	/hástəl/
juvenile	/júvənəɪl/	/júvənəl/
missile	/mɪsəɪl/	/mɪsəl/
mobile	/móbaɪl/	/móbəl/
penile	/pɪnəɪl/	/pínəl/
percentile	/pɜːsɛntəɪl/	/pɜsɛntəl/, /-təɪl/
reptile	/rɛptəɪl/	/rɛptəl/, /-ɪl/
sterile	/stéɪrəɪl/	/stérəl/
tactile	/tæktəɪl/	/tæktəl/

การออกเสียง -ile เป็น /-aɪ/ ใน BE และเป็น /-ə/ ใน AE จะเป็น ความแตกต่างเฉพาะบางคำเท่านั้น เพราะ -ile ในคำบางคำจะออกเสียง /-aɪ/ ทั้งใน BE และ AE อาทิ anile, crocodile, exile, gentile, profile, senile และ reconcile

1.5 คำหรือวิสามานยนามที่สะกดด้วย er บางคำ ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษจะออกเสียงเป็น /ə/ ในขณะที่ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันออกเสียงเป็น /ɜ:/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
clerk	/klɜ:k/	/klɜ:rk/
derby	/dɜ:bi/	/dɜ:bi/
Kerr	/kə/	/kɜ:/

คำ sergeant จะออกเสียง /ə/ ทั้ง BE และ AE โดยที่ BE ออกเสียง /sɜ:ʒənt/ และ AE ออกเสียง /sɜ:rʒənt/

2. ความแตกต่างระหว่าง BE และ AE ในการออกเสียงสระและพยัญชนะเฉพาะคำ

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
advertisement	/ədʒvɜ:tɪsmənt/	/ədʒvɜ:táɪzmənt/
anti-	/əntɪ/	/əntaɪ/, /əntɪ/
asthma	/əsmə/	/əzmə/
ate	/et/, /et/	/et/
been	/bin/, /bɪn/	/bɪn/
capsule	/kæpsyl/	/kæpsəl/
chassis	/ʃæsi/	/tʃæsi/, /ʃæsi/, /tʃæses/
clique	/klik/	/kɪk/
data	/dætə/, /détə/	/détə/, /dátə/
either	/áɪðə/	/iðə/
erase	/ɪrɛz/	/ɪrés/
fracas	/frækə/	frékəs/
figure	/fɪgə/	/fɪgyə/
geyser	/gézə/, /gɪzə/	/gáɪzə/
gooseberry	/gúzbəri/	/gúsberi/, /gúzberi/
goulash	/gúlæʃ/	/gúlaʃ/, /gúlæʃ/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
herb	/hɜ:b/	/ɚb/, /hɚb/
laboratory	/ləbɔːrətɹɪ/	/ləˈbrætɔːrɪ/
leisure	/ləɪʒə/	/liːʒə/
lever	/lɪvə/	/ləvə/, /livə/
lieutenant	/leftənənt/	/lutənənt/
medicine	/médɪsən/	/médəsən/
nephew	/névyu/	/néfyu/
nougat	/núgə/	/núgət/
patriot	/pætriət/	/pétriət/
process	/próses/, /-səs/	/práses/, /-səs/
progress	/prógres/	/prágres/, /prágrəs/
quinine	/kwɪnɪn/	/kwáɪnàɪn/
route	/rut/	/rut/, /raut/
schedule	/ʃédyul/	/skéjʊl/, /skéjəl/
squirrel	/skwɪrəl/	/skwɔːrəl/
tissue	/tɪsyu/	/tɪʃu/
tomato	/tómáto/	/táméto/, /-tə/
trait	/tre/	/tret/
vase	/vaz/	/ves/
wrath	/ræθ/	/ræθ/
z	/zed/	/zi/
zenith	/zénəθ/, /-nɪθ/	/zɪnəθ/

การออกเสียงสระในพยางค์สุดท้าย -day ของวันต่าง ๆ ทั้ง 7 วันของสัปดาห์ จะออกเสียงสระแตกต่างกันในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ และภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยชาวอังกฤษจะออกเสียงโดยไม่ลงเสียงเน้นหนักบนพยางค์ -day ด้วย จึงออก

เสียงเป็น /di/ ในขณะที่ชาวอเมริกันลงเสียงเน้นหนักบนพยางค์ /-day/ จึงออกเสียงเป็น /de/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
Sunday	/sʌndi/	/sɔ́nde/
Monday	/mʌndi/	/mɔ́nde/
Tuesday	/tyúzdɪ/	/túzde/
Wednesday	/wénzdi/	/wénzde/
Thursday	/eɜ́:zdi/	/eɜ́zde/
Friday	/fráɪdi/	/fráide/
Saturday	/sætədi/	/sætəde/

ความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะ

ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษแบบอังกฤษกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในเรื่องการออกเสียงพยัญชนะมีไม่มากนัก ความแตกต่างของเสียงสระจะมีมากกว่า นอกจากความแตกต่างในเรื่องการออกหรือไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระแล้ว ความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะจะเป็นเรื่องวิธีการออกเสียงพยัญชนะ ซึ่งเป็นความแตกต่างด้านสัทศาสตร์มากกว่าความแตกต่างเรื่องหน่วยเสียง

1. ความแตกต่างด้านการออกเสียงที่เป็นระบบของเสียงพยัญชนะ

1.1 การออกเสียงหรือไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน นับเป็นความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนและสำคัญที่สุดในเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะ แม้แต่ภาษาถิ่นในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาที่มีลักษณะการออกหรือไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ อาทิ เสียง /r/ ในคำ first, bar, bird ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ในประเทศอังกฤษทั้งภาคเหนือ (รวมภาคกลางด้วย) และภาคใต้เกือบทั้งหมดจะไม่ออกเสียง /r/ หลังสระ ยกเว้นบริเวณภาคตะวันตกเฉียงใต้ (เช่น Bristol) จะออกและไม่ออกเสียง /r/ ได้ ในสหรัฐอเมริกา ภาคเหนือส่วนใหญ่ (ยกเว้น eastern New England และ New York City) ภาคกลาง และรัฐทาง

ภาคตะวันตก ที่เรียกว่า General American จะออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ ภาคใต้ส่วนใหญ่ไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ

สรุป ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (ไม่ใช่ Scottish English, Irish English และ Welsh English) ในปัจจุบันจะไม่ออกเสียง /r/ หลังสระ ในขณะที่ General American จะออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ (post-vocalic)

การไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ จะส่งผลทำให้เสียงสระที่อยู่หน้าพยัญชนะ /r/ มีเสียงยาวขึ้น หรือจะออกเสียง /ə/ แทนเสียง /r/ ทำให้เกิดสระประสม 2 และ 3 เสียงขึ้น

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
beard	[biəd]	[bird]
car	[k'a:]	[k'ar]
fire	[faɪə]	[fair]
near	[niə]	[nir]
pure	[p'yúə]	[p'yur]
sister	[sɪstə]	[sɪstə]
sport	[spɔ:t]	[spɔrt]
tower	[t'auə]	[t'aur]

ถึงแม้การออกเสียงภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอังกฤษและสำเนียง RP จะไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระ แต่ถ้าเสียง /r/ เป็นเสียงท้ายสุด และมีคำถัดไปขึ้นต้นด้วยเสียงสระ จะออกเสียง /r/ ด้วย อาทิ ไม่ออกเสียง /r/ ในคำ far แต่จะออกเสียง /r/ เมื่อเป็น far away /fɑrəwe/ เสียง /r/ แบบนี้เรียกว่า linking /r/

ความแตกต่างระหว่าง BE และ AE ในการออกเสียงพยัญชนะโดยระบบ นอกจากเรื่องการออกเสียงหรือไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหลังสระแล้ว ยังมีความแตกต่างในวิธีการออกเสียงพยัญชนะของหน่วยเสียงเดียวกัน (allophone of the same phoneme) ซึ่งพิจารณาจากหน่วยเสียงพยัญชนะบางหน่วยเสียงดังต่อไปนี้

1.2 การออกเสียง /hw/ ของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ในปัจจุบันชาวอังกฤษจะไม่ออกเสียง /hw/ ในคำที่สะกดด้วย "wh" ไม่ว่าจะเป็นคำใด หรือในภาษาถิ่นใด แต่ชาวอเมริกันที่ออกเสียงภาษาอเมริกันแบบมาตรฐาน (General American) ยังคงออกเสียง /hw/ ในคำบางคำ และในภาษาถิ่นบางแห่ง

ตัวอย่างคำที่ชาวอเมริกันออกเสียง "wh" ด้วยเสียงควบกล้ำ /hw/ เปรียบเทียบกับการออกเสียงแบบอังกฤษ

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
whale	/wel/	/hwel/
what	/wɒt/	/hwat/, /hwət/
wheat	/wit/	/hwit/
wheel	/wil/	/hwil/
when	/wen/	/hwen/
where	/weə/, /wɛə/	/hwer/, /hwær/
Whiskey, whisky	/wɪski/	/hwɪski/
white	/waɪt/	/hwaɪt/
why	/waɪ/	/hwaɪ/

ในปัจจุบันชาวอเมริกันทางริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก โดยเฉพาะในรัฐเพนซิลวาเนียและนิวเจอร์ซีย์จะไม่ออกเสียง /h/ ในคำ wharf, whip และ wheelbarrow

1.3 วิธีออกเสียงของหน่วยเสียง /l/

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษจะมีวิธีการออกเสียง /l/ เมื่อ /l/ อยู่หน้าสระ (prevocalic) (โดยเฉพาะหน้าสระหน้า อาทิ /i/, /e/) และเมื่อ /l/ อยู่หลังสระ (โดยเฉพาะหลังสระหลัง อาทิ /ɒ/, /o/) ไม่เหมือนกัน ชาวอังกฤษจะออกเสียง /l/ ในคำ light, long, lamb เป็นเสียง clear l คือ [l] โดยวางปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือกแล้วปล่อยให้ลมไหลออกตามสองข้างลิ้น แต่จะออกเสียง /l/ ในคำ bull, full, soul เป็นเสียง dark /l/ คือ [ɫ] หรือ [ɮ] โดยวางปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก ในขณะที่ยกลิ้นส่วนหลังขึ้น ทำ

ให้กลางลิ้นงอเป็นแอ่งเหมือนกับการเปล่งเสียง /u/ หรือพูดง่าย ๆ คือ ชาวอังกฤษจะออกเสียง clear “l” เมื่อ “l” อยู่หน้าสระ และจะออกเสียง dark l เมื่อ /l/ อยู่หลังสระ ในขณะที่ชาวอเมริกันจะเปล่งเสียง /l/ เป็นเสียงค่อนข้างเป็น dark l ทั้งหน้าสระ หลังสระ และหน้าพยัญชนะ เช่น help

1.4 วิธีออกเสียงของหน่วยเสียง /t/

การออกเสียง /t/ ของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน จะมีความแตกต่างกันเมื่อเสียง /t/ อยู่ในตำแหน่งกลางระหว่างสระ (intervocalic) และเป็นพยางค์ที่เป็นเสียงเน้นเบา หรือเมื่อ /t/ + สระ + /r/ เสียง /t/ ในตำแหน่งดังกล่าว ชาวอเมริกันจะออกเสียง /t/ เป็นเสียงโฆษะ (voiced) และเป็นลักษณะการกระดกลิ้นครั้งเดียว ใช้ลิ้นตีกระทบปุ่มเหงือก (flap)

ตัวอย่างคำที่ออกเสียง /t/ เป็นเสียง voiced flap ได้แก่ คำ better, Betty, city, flatter, forty, ghetto, glottis, later, latter, latest, party เสียง /t/ ที่เป็น voiced flap จะแตกต่างจากเสียง /d/ ซึ่งไม่ใช่เสียงประเภท flap คำ writer/rider และ latter/ladder จึงเป็นคู่คำที่มีความคล้ายกันในด้านของสัทศาสตร์ หรือวิธีการออกเสียง แต่จะต่างหน่วยเสียงกัน

เสียง /t/ ในตำแหน่งหน้าเสียงนาสิก /n/ ในคำบางคำจะไม่ออกเสียง (loss of phoneme) เพราะเสียง /t/ เป็น oral และ /n/ เป็นเสียง nasal ชาวอเมริกันจะออกเสียง /n/ เพียงเสียงเดียว อาทิ twenty, seventy, Santa Barbara, Toronto, winter ชาวอเมริกันจึงออกเสียง winner/winter คล้ายคลึงกัน ตรงข้ามกับชาวอังกฤษที่จะออกเสียง /t/ เป็นเสียง voiceless alveolar stop และจะออกหน่วยเสียง /t/ ทุกตำแหน่งดังกล่าวโดยไม่มี loss of phoneme นอกจากเมื่อเสียง /t/ อยู่หน้าเสียง syllabic [ŋ] จะใช้เสียง glottal stop [ʔ] แทนเสียง /t/ อาทิ button จะออกเสียง [bʌʔŋ] เป็นต้น

ความแตกต่างในด้านการลงเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress)

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันจะมีความแตกต่างกันในเรื่องการลงเสียงเน้นหนักในคำประเภทต่าง ๆ และความแตกต่างนี้จะมีทั้งเป็นระบบ และความแตกต่างในการลงเสียงเน้นหนักเฉพาะคำบางคำ

1. ความแตกต่างที่เป็นระบบ

1.1 คำกริยา 2 พยางค์ ที่ลงท้ายด้วย -ate ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษจะใสเสียงเน้นหนักไว้บนพยางค์ -ate แต่ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะลงเสียงเน้นหนักบนพยางค์แรกของคำ

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
collate	/kəlét/	/kálet/, /kó-/, /kəlét/
create	/kriét/	/kríet/, /kriét/
debate	/dibét/ ออกเสียงเหมือนกับ AE	/díbet/
dictate	/díktét/	/díktet/
donate	/donét/	/dónet/
equate	/íkwét/	/íkwét/, /íkwet/
fixate	/fíksét/	/fíksət/
frustrate	/frástrét/	/fróstret/
locate	/lokét/	/lóket/
mandate	/mændét/	/mændet/
migrate	/maigrét/	/máigret/
mutate	/myutét/	/myútet/
narrate	/nərét/	/næret/
negate	/nigét/ ออกเสียงเหมือนกับ AE	/nigét/
rotate	/rotét/	/rótet/
translate	/trænzlét/ ออกเสียงเหมือนกับ AE	/trænzlét/ or /træns- /
vibrate	/vaibrét/	/váibret/

1.2 คำหลายพยางค์ที่ลงท้ายด้วย -ary, -ery, -ory และ -mony ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะลงเสียงเน้นหนักในระดับ 3 (tertiary stress) บนพยางค์ -àry, -èry, -òry, และ -mòny ในขณะที่ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษจะเป็น weak stress ในพยางค์อื่น ๆ ทุกพยางค์ นอกจาก primary stress / ˈ / แล้ว เมื่อเวลาออกเสียง BE จึงอาจออกเสียงโดยรวมพยางค์ 2 พยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์เดียว (หรือไม่รวมก็ได้)

“-ary” 4 พยางค์		
คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
arbitrary	/ábrɪtɪrɪ/	/árbətɹɛ̀rɪ/
capillary	/kəpɪlɹɪ/	/kæpəlɛ̀rɪ/
commentary	/kómɛntrɪ/	/kámɛntɛ̀rɪ/
customary	/kástəmɹɪ/	/kóstəmɛ̀rɪ/
dictionary	/dɪkʃənɹɪ/	/dɪkʃənɛ̀rɪ/
dietary	/dáɪətɹɪ/	/dáɪətɛ̀rɪ/
February	/fébyuərɪ/	/fébyuɛ̀rɪ/
functionary	/fʌŋkʃənɹɪ/	/fʌŋkʃənɛ̀rɪ/
honorary	/ónərəɹɪ/	/ánərə́rɪ/
January	/jænyərɪ/	/jænyəwɛ̀rɪ/
lapidary	/læpədɹɪ/	/læpədɛ̀rɪ/
legendary	/léʃəndɹɪ/	/léʃəndɛ̀rɪ/
military	/mɪlɪtɹɪ/	/mɪlɪtɛ̀rɪ/
missionary	/mɪʃənɹɪ/	/mɪʃənɛ̀rɪ/
necessary	/néəsəɹɪ/	/néəsɛ̀rɪ/
ordinary	/órdɪnɹɪ/	/órdɪnɛ̀rɪ/
questionary	/kwésʃənɹɪ/	/kwésʃənɛ̀rɪ/
secondary	/sékəndɹɪ/	/sékəndɛ̀rɪ/
secretary	/sékrətɹɪ/	/sékrətɛ̀rɪ/
solitary	/sólɪtɹɪ/	/sálətɛ̀rɪ/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
syllabary	/sɪləbri/	/sɪləbəri/
tertiary	/tɜːrɪəri/	/tɜːrɪəri/
voluntary	/vɒləntəri/	/vɔːləntəri/
5 พยางค์		
contemporary	/kɒntempərəri/	/kɒntempərəri/
hereditary	/hɪrɪdɪtri/	/hərədətəri/
itinerary	/aɪtɪnərəri/	/aɪtɪnəri/, /aɪtɪnəri/
6 พยางค์		
evolutionary	/evəluʃənəri/	/evəluʃənəri/
“-ery” 4 พยางค์		
cemetery	/sɛmətri/	/sɛmətəri/
millinery	/mɪlɪnəri/	/mɪlənəri/
monastery	/mɒnəstri/	/mɔːnəstəri/
stationery	/steɪʃənəri/	/steɪʃənəri/
“-ory” 4 พยางค์		
auditory	/ɔːdɪtri/	/ɔːdətəri/, /-təri/
category	/kætəgəri/	/kætəgəri/, /-əri/
dormitory	/dɔːmɪtri/	/dɔːrmətəri/, /-əri/
inventory	/ɪnvəntəri/	/ɪnvəntəri/, /-əri/
lavatory	/ləvətri/	/ləvətəri/, /-əri/
mandatory	/mændətəri/	/mændətəri/, /-əri/
5 พยางค์		
combinatory	/kɒmbaɪnətri/	/kɒmbaɪnətəri/, /-əri/
exclamatory	/ɪksklæmətri/	/ɪksklæmətəri/, /-əri/
explanatory	/ɪksplænətri/	/ɪksplænətəri/, /-əri/
inflammatory	/ɪnflæmətri/	/ɪnflæmətəri/, /-əri/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
laboratory	/ləbərətəri/	/ləbrətəri/, /-əri/
investigatory	/ɪnvɛstɪgətəri/	/ɪnvɛstɪgətəri/, /-əri/
“-mony” 4 พยางค์		
ceremony	/sɛrɪməni/	/sɛrɪməni/, /-əri/
matrimony	/mætɹəməni/	/mætɹəməni/, /-əri/
testimony	/tɛstəməni/	/tɛstəməni/, /-əri/

2. การลงเสียงเน้นหนักในคำประเภทคำยืม

คำยืม (Loan words) จากภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะจากภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมักจะลงเสียงเน้นหนักบนพยางค์สุดท้ายของคำเหมือนกับคำเดิม แต่ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษจะเปลี่ยนแปลงเสียงเน้นหนักตามระบบของภาษาอังกฤษ อาทิ คำนาม (ส่วนใหญ่ 2 พยางค์) จะลงเสียงเน้นหนักบนพยางค์แรก

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
armoir	ใช้เฉพาะในสหรัฐอเมริกา	/armwár/, /ármə/
attaché	/ætʃɛ/	/ætʃɛ́/, /ætʃɛ́é/
bateau	ใช้เฉพาะในสหรัฐอเมริกา	/bætó/
ballet	/bʃɛle/	/bʃɛle/, /bælé/
banquette	ใช้เฉพาะในสหรัฐอเมริกา	/bæŋkét/
bourgeois	/búəʒwa/	/búrʒwa/, /burʒwá/
cabaret	/kæbərə/	/kæbərə́/
chalet	/ʃɛle/	/ʃælé/
château (chateau)	/ʃɛto/	/ʃætó/
chaffeur	/ʃófə/, /ʃófɛ:/	/ʃófə/, /ʃófór/
cliché (cliche)	/klíʃe/	/klíʃé/
debris	/débrɪ/	/dæbrí/, /debrí/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
debutante	/débyutánt/	/débyutánt/, /debyutánt/
entrée (entree)	/ántre/	/antré/
frontier	/frántiə/, /frántiə/	/frántír/, /frántír/
garage	/gəráʒ/, /gəráj/	/gəráʒ/, /gəráj/
gourmet	/gúəme/	/gurmé/
lagniappe	ใช้เฉพาะในสหรัฐอเมริกา	/lənyæp/, /lənyæp/
liaison	/liézəŋ/	/liəzən/, /liézən/
mustache (moustache)	/məstəʃ/	/məstæʃ/, /məstəʃ/

3. ความแตกต่างในการลงเสียงเน้นหนักเฉพาะคำ

ชาวอังกฤษกับชาวอเมริกันจะลงเสียงเน้นหนักในคำศัพท์บางคำแตกต่างกัน และมีคำศัพท์บางคำที่หนุ่มสาวชาวอังกฤษได้รับอิทธิพลในการลงเสียงเน้นหนักในคำบางคำจากหนุ่มสาวชาวอเมริกัน

ต่อไปนี้จะแสดงการลงเสียงเน้นหนักที่ต่างกันระหว่างชาวอังกฤษและอเมริกัน และบางคำที่หนุ่มสาวชาวอังกฤษนิยมออกเสียงตามหนุ่มสาวชาวอเมริกัน (คำที่มีเครื่องหมายดอกจันคือ คำที่จะลงเสียงเน้นหนักอีกแบบหนึ่งได้)

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
address	/ədrés/	/ædres/*
advertisement	/ədvs:təzmənt/	/ædvətáizmənt/*
ballet	/bæle/	/bælé/
Birmingham	/bɜ:mɪŋəmə/	/bɜ:rmɪŋhæmə/
Buckingham	/bʌkɪŋəmə/	/bʌkɪŋhæmə/
café (cafe)	/kæfe/*	/kæfé/
cigarette (cigaret)	/sɪgəré/	/sɪgəré/, /sɪgəret/

คำ	ออกเสียงแบบอังกฤษ	ออกเสียงแบบอเมริกัน
debris	/dɛbrɪ/*	/dəbrɪ/, /debrɪ/
frontier	/frʌntɪə/*	/frɒntɪr/
garage	/gæraʒ/*	/gəraʒ/
Hollywood	/hɒliwʊd/	/hɒliwʊd/
inquiry (enquiry)	/ɪnkwɪəri/	/ɪnkwairi/, /ɪnkwəri/
laboratory	/ləbɔrətɪ/	/ləbrətɔri/, /-ɔri/
Lancaster	/læŋkəstə/	/læŋkæstə/
magazine	/mæɡəzɪn/	/mæɡəzɪn/, /mæɡəzɪn/
premier	/prémɪə/	/primɪr/
research	/rɪsɜːʃ/*	/rɪsɜːʃ/, /rɪsəʃ/
weekend	/wɪkɛnd/*	/wɪkɛnd/

ความแตกต่างในการลงเสียงเน้นหนักในประโยคและทำนองเสียง

ลักษณะโดยทั่วไปในการลงเสียงเน้นหนักในระดับประโยค (sentence stress) และทำนองเสียง (intonation pattern) ของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน จะมีความคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ ที่แตกต่างอยู่บ้างจะเป็นเรื่องของความนิยมของชาวอังกฤษในการใส่ stress (ระดับ tertiary stress) บนคำแรกที่เป็นคำกริยาช่วยในประโยค คำถามชนิด yes-no question ในขณะที่ชาวอเมริกันจะไม่ลงเสียงเน้นหนักบนคำกริยาช่วย ถึงแม้จะเป็นคำแรกของประโยคก็ตาม

ตัวอย่าง

BE Is he nice? ↗

Should she do that? ↗

Are you hungry? ↗

AE Is he nice? ↗

Should she do that? ↗

Are you hungry? ↗

ในประโยคบอกเล่าและปฏิเสธโดยทั่ว ๆ ไป การใส่ทำนองเสียงของชาวอเมริกันจะมีลักษณะมีทำนองเสียงที่ใช้ระดับปกติ (normal) มากกว่าการทำเสียงระดับสูงต่ำตามแบบของชาวอังกฤษ

BE It's not quite the right shade of blue. ↘

AE It's not quite the right shade of blue. ↘

และการลงเสียงเน้นหนักบนคำที่ใช้เป็นคำถาม (Wh-words) ของชาวอังกฤษ

BE Why have you done that? ↘

AE Why did you do that? ↘